

савол

Савоби ман дар баробари ҳифзи Қуръон чист?

Ҷавоби муфасссал

Ҳар касе Қуръонро ҳифз намуда, ба он чи дар он омадааст, амал бикунад, Аллоҳ таъоло ӯро бо савоби бисёр бузург подош медиҳад ва бо икромии воло гиромӣ медорад, то ҷое ки ӯ дар дараҷаҳои биҳишт ба андозаи он чӣ аз Китоби Аллоҳ тиловат ва бо тартил меҳонад, боло меравад.

Тирмизӣ (2914) ва Абудовуд (1464) аз Абдуллоҳ ибни Амр ривоят кардаанд, ки паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Ба соҳиби Қуръон гуфта мешавад: “Бихон ва боло рав ва ботартил тиловат намо, ҳамон тавре ки дар дунё ботартил меҳондӣ, зеро ҷойгоҳи ту назди охирин оятест, ки меҳонӣ”».

Албонӣ ин ҳадисро дар китоби "Ассилсилату-с-саҳиҳа" (5/281) дар зери шумораи (2240) саҳеҳ шуморида, баъд аз он чунин гуфтааст:

Бидон, ки мақсуд аз ибораи «соҳиби Қуръон» — ҳофизе аст, ки Қуръонро пурра азёд кардааст. Чунонки паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: «Касе, ки Қуръонро бештар медонад, бояд ба мардум имоматӣ бикунад», яъне он касе, ки беш аз дигарон Қуръонро ҳифз кардааст. Пас, бартарият дар дараҷаҳои биҳишт вобаста ба миқдори ҳифзи Қуръон дар дунёст, на ба миқдори зиёди тиловате, ки инсон дар он рӯз анҷом медиҳад, чунонки бархе гумон мекунанд. Дар ин суҳан фазилати ошкори ҳофизи Қуръон дида мешавад, аммо ба шарте ки ҳифзи ӯ танҳо барои ризои Аллоҳ таъоло бошад, на ба хоҳири дунё ва дирҳаму динор (манфиатҳои молӣ). Дар акси ҳол, паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: «Бештари мунофиқони уммати ман қориёнашонанд».

Поёни сухан.

Дар баёни фазилати ҳофизии Қуръон, Бухорӣ (4937) аз Оиша (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардааст, ки паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Касе, ки Қуръон меҳонад ва онро ҳифз кардааст, бо фариштагони гиромии некӯкор ҳаммақом аст. Ва касе, ки Қуръон меҳонад ва онро бо заҳмат ниғаҳ медорад, дар ҳоле ки барояш душвор аст, ду подош мегирад».

Барои ҳофизии Қуръон намози қиёми шаб осон аст ва Қуръон дар рӯзи қиёмат ба нафъи ӯ шафоат мекунад, зеро паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Рӯза ва Қуръон дар рӯзи қиёмат барои банда шафоат мекунад. Рӯза мегӯяд: “Эй Парвардигор, ман ӯро дар рӯз аз хӯрок ва шаҳватҳо боздоштам, пас шафоати маро дар ҳаққи ӯ бипазир”. Қуръон мегӯяд: “Эй Парвардигор, ман ӯро аз хоби шаб боздоштам, пас шафоати маро дар ҳаққи ӯ бипазир”. Ва шафоати ҳар дуи онҳо пазируфта мешавад».

Аҳмад, Табаронӣ ва Ҳоким ин ҳадисро ривоят кардаанд. Албонӣ онро дар китоби "Саҳиҳу-л-ҷомӣ" зери шумораи 3882 саҳеҳ доништааст.

Аллоҳ донотар аст.

Тавзеҳ:

Дар ин ҷо бояд ёдовар шуд, ки ҳадисе дар бораи фазилати ҳифзии Қуръон нақл шудааст, ки заиф ба шумор меравад. Дар он омадааст:

«Соҳиби Қуръон, агар ба он амал кунад — ҳалоли онро ҳалол шуморад ва ҳаромашро ҳаром бидонад, дар рӯзи қиёмат барои даҳ нафар аз аҳли хонаводаш шафоат мекунад, ки ҳамаи онҳо сазовори оташ буданд».

Ин ҳадисро Байҳақӣ дар китоби "*Шуъабу-л-имон*" аз Ҷобир ривоят кардааст ва Албонӣ онро дар китоби "*Заъифу-л-ҷомӣ*" заиф шуморидааст.